

Camí de la Muga a Oreis

Gisclareny

Ubicació

Comarca:	Berguedà
Lloc/Adreça:	Al vessant solella i a sota de les carenes de la Roca de la Moixa i també de la serra de Monell
Emplaçament	De la pista de la Muga, cal seguir un corriol fitat fins a Vimboca i seguir al'esquerra per marques blaves fins a Oreis i continuar.
Alçada:	1259,5
Coordenades:	
Latitud:	42.27582
Longitud:	1.78225
UTM Est (X):	399585
UTM Nord (Y):	4681119

Classificació

Número de fitxa	08093 - 57
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Obra civil
Estil / època:	Medieval Modern Popular
Segle	XII-XIX
Estat de conservació	Bo
Notes de conservació:	Camí que sovint es neteja i es desbrossa per part dels voluntaris de Bagà i també per la brigada del Parc Natural del Cadí Moixeró.
Protecció	Legal
Observacions protecció:	Llei estatal 3/1995 de 23 de març vies pecuàries (BOE ,71)
Accés	Fàcil
Ús actual:	Lúdic
Titularitat	Privada
Titular:	08092A002000170000YK
Autoria de la fitxa	Pere Cascante i Torrella
Data de registre de la fitxa:	ds., 09/11/2019 - 01:00

Descripció

Camí que enllaça l'antic vilatge i despoblat d'Oreis amb els masos de la Muga. Es tracta d'un camí que transcorre sota de les carenes soles de la roca de la Moixa i també de la serra de Molnell. El camí segueix un pendent suau i salva els clots dels torrents que baixen de la cambra dels Bocs i també de la roca homònima formant algunes clotades on hi ha algunes fonts com és el cas de la font de l'obert (fitxa 58) aprofitada per a construir-hi alguns abeuradors o còms per al bestiar. Alguns trams estan empedrats i altres estan sostinguts mitjançant murs de pedra seca formant terrasses per a facilitar el pas del bestiar. Aquest camí és emprat per als excursionistes. El tram proper al vilatge de la Muga està format per les típiques i característiques "carreres" delimitades per murs de pedra seca que separen l'àmbit públic del camí del de la zona de conreus.

Observacions:

Camí de possible origen medieval per a connectar per la part més solella els nuclis d'Oreis i de la Muga passant per la font de l'heura. Aquest camí es conserva en bon estat gràcies a la UEC de Bagà i també a la brigada de manteniment del Parc Natural del Cadí Moixeró.

Història

Camí que va molt lligat amb la història dels vilatges i despoblats de Molnell, Oreis i la Muga. Segurament ja deuria existir el segle IX., ja que en l'acta de consagració de Sant Miquel de Turbians el bisbe Wisadus el 1948 va cedir a la nova església, unes viles que posseïa a Molnell (Martín, 2005). Posteriorment el 1003 en els documents de Sant Llorenç prop Bagà s'hi esmenta l'alou de Molnell amb les terres, vinyes, ponts, molins... (Bolós-Pagès, 1986) i també a l'arxiu de la Corona d'Aragó 1003 (doc. 50). ACA Monacals, Bagà. Perg.93. El camí no surt esmentat enlloc però és lògic pensar que ja existia com a principal via d'enllaç entre els vilatges de la Muga i d'Oreis.. Cal esmentar que els veïnats i masos de la Muga sovint són esmentats per la documentació baganesa partir del segle XIV posant de manifest la importància d'aquests llocs en temps medievals. De la Muga en procedia un tal Berenguer de la Muga el qual va ser absolt del tribut de remença per part de Galceran de Pinós el 1421 per 18 florins d'or d'Aragó. (Serra i Vilaró, 1989. Baronies. Llibre II. P-334.. Abans que això passés aquest Tal Berenguer de la Muga "Ça Muga" havia abandonat el mas i el senyor adreçà una carta a aquest Berenguer que si pels volts de Sant Joan no havia tornat hi establiria un altre pagès (Baronies ob. Cit p, 336. De la Muga també en procedia un home soliu, del tribut de remença a Jaume de la Muga i que en va fer davant de Sibil·la, la donzella de Guillem de Murcurols. (Baronies. Ob cit. P. 340). Aquest Muga o de ça Muga cal no confondre'ls amb els batlles de la Pobra de Lillet i que Serra i Vilaró mal interpreta amb la mateixa procedència. Sembla que el camí va estar en ús fins a l'abandó del mas de la Muga i Oreis que apareix citat en el cadastre de Gisclareny de 1776 i també el cens de 1863. Sembla que no va sobreviure a l'emigració del 1900 interpretant que havia quedat abandonat. Actualment el camí es fa servir per ús exclusiu dels excursionistes que ascendeixen al Cadí per aquesta part del Berguedà, els llenyataires i també els caçadors.

Bibliografia

BOLÓS MASCLANS, J; PAGÈS(1986). El monestir de Sant Llorenç prop Bagà. Artestudi. Barcelona p-71,200. CABALLÈ I CANTALAPIEDRA, F (1996). Les tres-centes cases de Gisclareny. Columna Albí. P.43. CASCANTE I TORRELLA, PERE (2012). Romanic al parc natural del Cadí Moixeró. Inèdit;

COROMINAS I CAMP, R (2018). " Sant Romà d'Oreis. Una obra defensiva amb l'església incorporada" a Erol núm. MARTIN, E (2005). Una mirada sobre la història de Gsclareny. P. 55. Serra i Vilaró , J (1989). Les Baronies de Pinós i Mataplana. Investgació als seus arxius. Llibres I, II i III. AHG.Cadastre de 1776. ADCU. Acta de Consagració de Sant Miquel de Turbians. DDAA. Catalunya Romànica. Vol XII. Berguedà. P.473. Gran Enciclopèdia catalana

